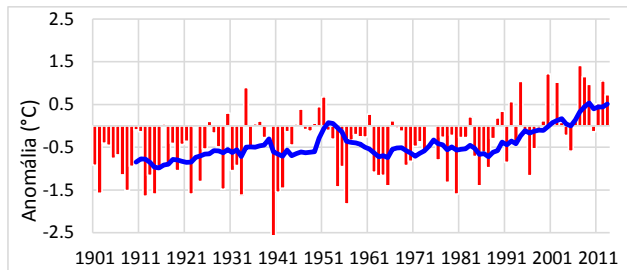

Éves és évszakos középhőmérsékletek

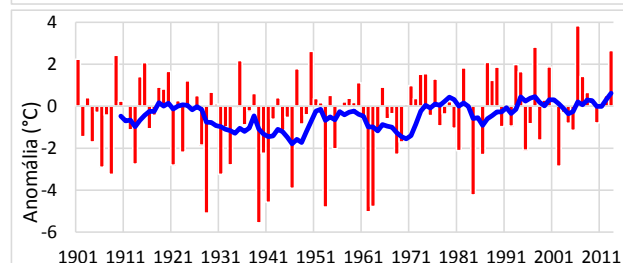
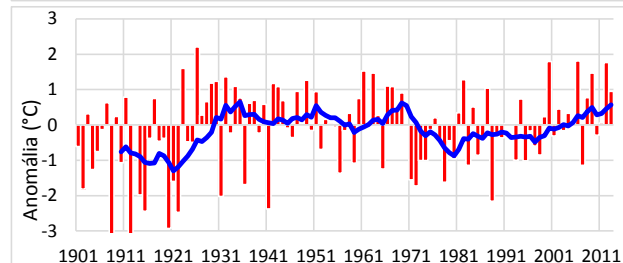
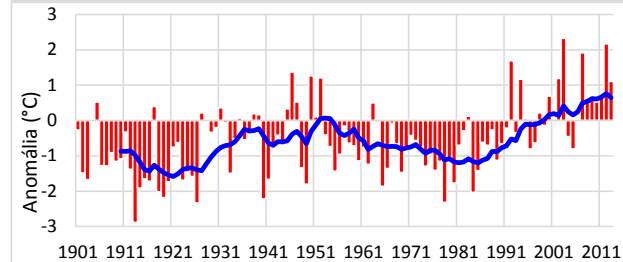
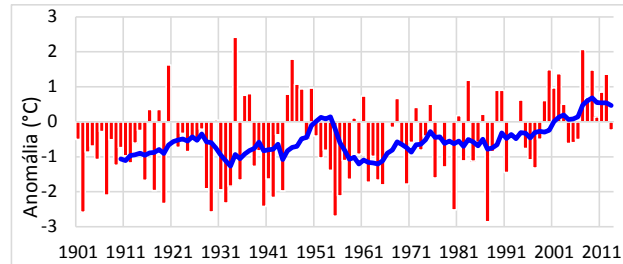
A műszeres megfigyelések kezdete óta a rendelkezésre álló források alapján, globálisan az ezredforduló és az azt követő évek bizonyultak a legmelegebbnek. A melegedő tendencia a hazai megfigyelési sorokban is jelen van, melyet elemzéseink is igazolnak.

Az Országos Meteorológiai Szolgálat éghajlati adatbázisában számításaink rögzített, ellenőrzött, homogenizált, illetve reprezentatív mérési adatokon alapulnak. A változások szemléltetése érdekében az éves és évszakos értékek anomáliáit, vagyis a jelenlegi éghajlatot legjobban leíró, 1981–2010-es sokéves átlagtól vett eltéréseit mutatjuk be. A hosszú mérési sorok minden esetben a 20. század elejétől 2013-ig tartanak. A változás mértékét lineáris trend alapján becsültük.

Az országos évi középhőmérsékletek anomáliái 1901 és 2013 között, az 1981-2010 időszak átlagához viszonyítva

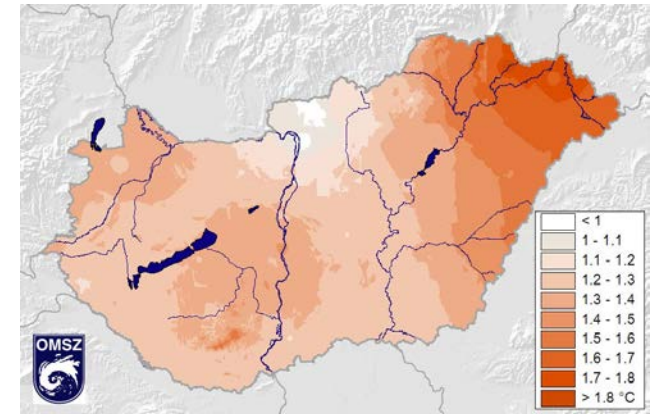
A múlt század eleje óta, éves szinten tapasztalt 1,11 °C-os országos mértékű emelkedés meghaladja a globális változás 0,81 °C-ra becsült mértékét. A tavaszok melegedése 1,22 °C. A legkisebb hőmérsékletnövekedést ősszel (0,79 °C-ot) és télen (0,77 °C-ot) jelzik a megfigyelések 1901-től napjainkig.

Az országos évszakos középhőmérsékletek anomáliái 1901 és 2013 között, az 1981–2010 időszak átlagához viszonyítva

Az évszakos változásokat tekintve a melegedő tendencia leginkább a nyarak hőmérsékletében nyilvánul meg; 1,2 °C-os a nyári középhőmérséklet növekedése a 20. század kezdetétől. A változás térben nem egyenletes, vannak régiók, ahol nagyobb mértékű növekedés tapasztalható.

Az évi középhőmérséklet változásának területi eloszlását mutatja térképünk a legutóbbi harminc évre, ami a legintenzívebb melegedés időszaka.

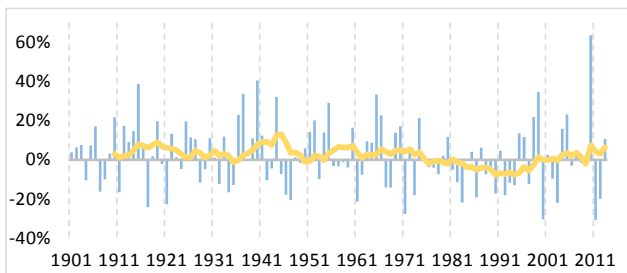
Az éves átlaghőmérséklet (°C) változása 1983 és 2012 között

Az utóbbi évtizedek markáns melegedést mutatnak kiterjedt régiókban. A melegedés mértéke a keleti, északkeleti országrészben a legnagyobb, több mint 1,8 °C. Emellett az ország középső területei és a Kisalföld is az átlagosnál jobban melegedtek. A nyári hőmérsékletemelkedés a legszembetűnőbb. A legutóbbi három évtized nyarainak melegedése országos átlagban 2 °C-os, de az északkeleti régiók és az Alföld 2,2 °C-t is meghaladó mértékű melegedést mutatnak a legmelegebb évszakban.

Éves és évszakos csapadékösszegek

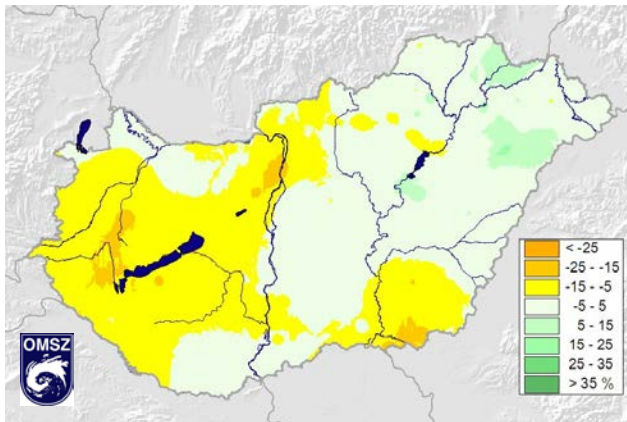
A csapadék térben és időben nagyon változékony, így az éghajlatváltozás hatására bekövetkező egyirányú változásokat nehezebb kimutatni, mint a hőmérséklet esetén.

A múlt század eleje óta éves szinten 7%-kal kevesebb csapadék hullott, ezzel hazánk időjárása a Földközi-tenger térségének éghajlatához lett hasonló.

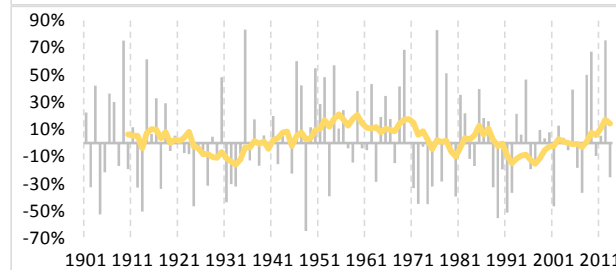
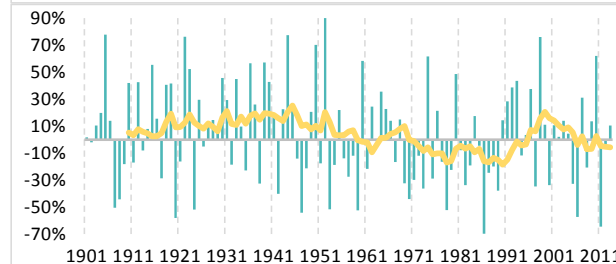
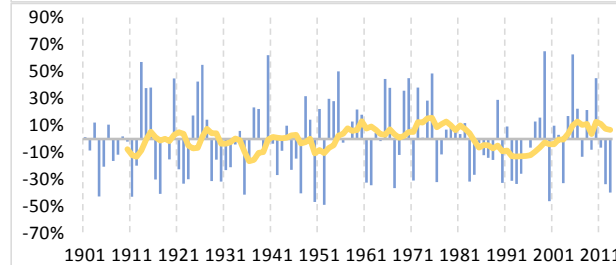
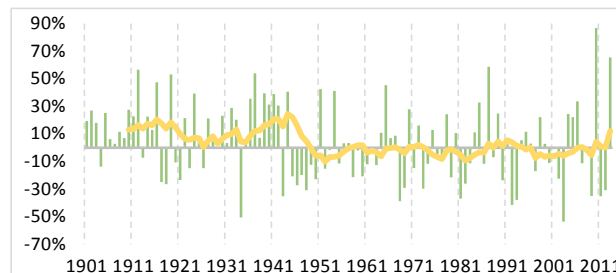
Az országos éves csapadékösszegek eltérései 1901 és 2013 között, az 1981–2010 időszak átlagához viszonyítva

Az éves csapadékösszeg változása térben nem egyöntetű. Az elmúlt fél évszázadban a Dunántúlon az átlagosnál nagyobb a csökkenés, a Marcal-medencében és a Zala mentén, valamint a főváros térségében meghaladja a 25%-ot, míg a Nyírségben és a Zempléni-hegység vidékén hasonló mértékű növekedést mutat.

Az éves csapadékösszeg változása az 1963–2012 időszakban

Az átmeneti évszakok csapadéka 1901 óta jelentősen, 17%-kal csökkent, az őszi másodmaximum eltűnőben van, a nyári növekedés pedig közel 5%, de ez a változás még nem éri el a statisztikailag szignifikáns mértéket. Az utóbbi években inkább a szélsőséges jelleg dominál.

Az országos évszakos csapadékösszegek anomáliái 1901 és 2013 között, az 1981–2010 időszak átlagához viszonyítva

Hőmérsékleti és csapadék változások

Mit mutatnak a hosszú megfigyelési sorok?

További információ:

www.met.hu/eghajlat/

Kiadja az Országos Meteorológiai Szolgálat
Kiadásért felel az OMSZ elnöke

